

Arrest

nr. 180 848 van 17 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Eerste verzoeker, K. A., en verzoekster, M. A., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben zij naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat zij hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet met name problemen omwille van hun etnische origine.

Hun eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Inzake het beroep bij de Raad dat zij tegen deze beslissingen indienden, werd bij 's Raads arresten nr. 72 726 van 3 januari 2012 en nr. 72 727 van 3 januari 2012 de afstand van geding vastgesteld. Daar geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn gevraagd hebben om gehoord te worden, worden zij immers geacht in te stemmen met de in de beschikkingen van 8 december 2011 opgenomen grond, met name dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt in Kosovo over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden te beschikken.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen zij volgende documenten neer: Kosovaarse identiteitskaarten, het door rechter S. B. gevelde vonnis van de strafrechtbank van Pejë, een foto van S. B., een internetartikel waaruit blijkt dat er een onderzoek tegen S. B. werd gestart wegens een door hem onwettelijk genomen beslissing, een vonnis van de strafrechtbank van Pejë, verschillende foto's, een attest van de Kosovaarse huisarts A. E., drie Belgische medische attesten, een Belgisch attest van erkenning van handicap en twee berichten van RTKLive.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Eerste verzoeker en verzoekster brengen in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij ondernemen hiertoe geen ernstige poging, doch beperken zich

louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij deze bevindingen niet ontcrachten of weerleggen.

Eerste verzoeker en verzoekster trachten de in de bestreden beslissingen opgenomen tegenstrijdigheden te minimaliseren, doch zij ontcrachten, noch weerleggen de vastgestelde tegenstrijdigheden en bieden er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben, in tegenstelling tot wat zij op allerm minst ernstige wijze vergeefs voorhouden, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

In de mate eerste verzoeker voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel en het PTSS waaraan hij lijdt (stuk 3), ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen die er op wijzen dat de Belgische asielinstanties hiermee geen rekening zouden hebben gehouden. Zijn asielaanvraag werd individueel benaderd waarbij de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de individuele elementen aangebracht door eerste verzoeker. Uit de lezing van het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat de protection officer wel degelijk rekening heeft gehouden met eerste verzoeker zijn kwetsbaar profiel tijdens het gehoor en dat uit het gehoorverslag ook blijkt dat eerste verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Eerste verzoeker bleek in staat het gesprek te volgen, hij begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat de toestand van eerste verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Daarnaast blijkt uit het gehoorverslag van 27 mei 2016 van eerste verzoeker: "Heeft u alle vragen begrepen? Ja. Fantastisch. Goed." (pagina 12) en "Heeft u nu alle vragen begrepen? Ja. Ik denk van wel, ja." (pagina 13).

Stuk 4, 5 en 6 maken reeds deel uit van het administratief dossier.

5. Bijgevolg lijken eerste verzoeker en verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6.1. Tweede verzoeker I. A., de zoon van eerste verzoeker en verzoekster, dient een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

6.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 mei 2015 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië,
- Bosnië-Herzegovina,
- Kosovo,
- Servië,
- Montenegro,
- FYROM
- en India"

6.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet tweede verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat tweede verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan tweede verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op tweede verzoeker.

6.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van tweede verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt o.a. vast dat de problemen die tweede verzoeker in Kosovo als Ashkali ondervonden heeft en die eveneens door zijn ouders werden opgeworpen, in het kader van hun opeenvolgende asielaanvragen door de Belgische asielinstanties reeds werd besloten dat zij niet aannemelijk gemaakt hebben dat zij in Kosovo over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden beschikken. Tweede verzoeker heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat, indien er zich veiligheidsincidenten bij zijn terugkeer naar Kosovo zouden voordoen, hij geen gebruik zou kunnen maken van de in Kosovo aanwezige beschermingsmogelijkheden.

De commissaris-generaal verwijst dienaangaande naar en steunt zich op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en hij stelt op grond hiervan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht

hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Waar tweede verzoeker aan de hand van verschillende documenten zijn integratie in België aantoonde, wordt door de commissaris-generaal opgemerkt dat een integratie in het gastland echter niet van belang is bij het beoordelen van een asielaanvraag.

Tweede verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

6.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat tweede verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 augustus 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij hun eerste asielaanvraag hebben gesteund op de problemen die eerste verzoekende partij heeft gekend in Kosovo, namelijk dat zij werd aangevallen door een Albanees met een mes en bewerkt in het gezicht. Verzoekende partijen wijzen vooreerst naar de ernstige medische problematiek van eerste verzoekende partij, hetgeen blijkt uit het attest van Dr. O. en de huisarts. Verzoekende partijen wijzen er op dat uit deze attesten blijkt dat eerste verzoeker zwaar getraumatiseerd is, nachtmerries heeft, paranoïde en psychotisch is. Verzoekende partijen wijzen er op dat met deze medische problematiek niet afdoende rekening werd gehouden, temeer eerste verzoekende partij haar handicap haar beperkt in haar zelfredzaamheid.

Verzoekende partijen zijn het dan ook niet eens met de gang van zaken waarbij het Commissariaat-generaal eerst de zoon heeft ondervraagd en dan tegenstrijdigheden heeft gezocht tussen de verschillende verklaringen, tegenstrijdigheden die geenszins kloppen volgens verzoekende partijen. Verzoekende partijen vervolgen dat eerste verzoekende partij klacht indiende tegen haar aanvaller.

Toen tweede verzoeker op de rechtbank ging vragen hoe het met de zaak stond werd hem gezegd dat de zaak nog moest voorkomen en nog in behandeling was. Verzoekende partijen leggen een vonnis neer in deze zaak, doch blijkt uit een lezing van het vonnis dat de dader veroordeeld werd tot een voorwaardelijke straf en verzoeker aanwezig zou geweest zijn ter zitting. Verzoekende partijen zijn het er niet mee eens dat op grond van dit vonnis wordt geoordeeld dat eerste verzoekende partij heeft gelogen over de zaak aangezien zij aanwezig zou geweest zijn tijdens de behandeling van de zaak, terwijl zij het bewijs hebben verkregen dat de rechter aan wie verzoeker vroeg hoe het met zijn zaak stond vervolgd werd voor onwettelijke beslissingen. Eerste verzoekende partij is dan ook slachtoffer van bedrog uitgaande van de dader of slachtoffer van een gerechtelijke dwaling. Verzoekende partijen beklaagden zich ook over de wijze waarop het gehoor van eerste verzoekende partij is verlopen. Verzoekende partijen lichten toe dat uit het verloop van het gehoor duidelijk blijkt dat een en ander voor verzoekende partij niet duidelijk was, dat een vraag twijfel opwekte en dat dit ook blijkt op het einde van het gehoor. De interviewer wees eerste verzoekende partij er op dat de vraag reeds drie keer werd gesteld, doch uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat eerste verzoekende partij de vraag niet begrepen had. Om op basis van dit gehoor af te leiden dat er tegenstrijdigheden zijn, kan moeilijk aangenomen worden. Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat niet voldoende rekening werd gehouden met het psychologisch profiel van eerste verzoekende partij en evenmin een grondig onderzoek is gepleegd naar de vervolgingsfeiten en het verloop van de rechtszaak.

Verzoekende partijen hun kritiek omtrent de wijze waarop het verhoor van eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal in het kader van huidige tweede asielaanvraag is verlopen, kan niet worden aangenomen en bijgetreden. Immers, ofschoon enkele vragen inderdaad (enkele keren) opnieuw werden gesteld, blijkt uit het verslag van eerste verzoekende partij haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 27 mei 2016 dat dit verhoor goed en zonder (noemenswaardige) problemen is verlopen. Het gegeven dat een of meerdere vragen opnieuw werden/worden gesteld, wijst er bovendien op dat de protection officer (PO), zoals *in casu* geschiedde, een vraag zo duidelijk mogelijk voor de verzoekende partij tracht te formuleren en begrijpelijk te maken, het kan ook zijn ingegeven door de ijver/intentie van de PO om voor zichzelf zo veel en goed mogelijk duidelijkheid inzake de verklaringen/het relaas van verzoekende partij te scheppen, en kan soms ook te wijten zijn aan het feit dat, zoals tijdens het gehoor van eerste verzoekende partij af en toe het geval was, de verzoekende partij bij een of meerdere vragen naast de kwestie antwoordt. Eerste verzoekende partij gaf echter op geen enkel ogenblik tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan of te kennen omwille van medische/psychische problemen moeite te hebben of niet in staat te zijn het verhoor op een normale en goede manier te laten verlopen. Noch bij aanvang, noch tijdens of op het einde van het gehoor formuleerde zij opmerkingen of kritiek daaromtrent, laat staan dat eerste verzoekende partij ook maar enigszins uitdrukkelijk melding maakte van het feit dat zij omwille van haar psychologisch profiel weerhouden of niet zelfredzaam genoeg zou zijn geweest om op een zelfstandige, volwaardige en gedegen wijze verklaringen af te leggen. Eerste verzoekende partij vermeldde weliswaar en ze maakte de PO er alzo op attent dat ze onder invloed was van medicatie, maar ze voegde hier ogenblikkelijk aan toe en gaf uitdrukkelijk aan dat ze heel correct wilde zijn, en gaf blijk zich goed bewust te zijn van het belang van het zo goed en duidelijk mogelijk afleggen van haar verklaringen. Op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor maakte eerste verzoekende partij ook maar enigszins gewag van het feit dat zij omwille van medische/psychische problemen niet of onvoldoende in staat zou zijn geweest, of zichzelf daartoe zou hebben geacht, om bewuste en doorleefde verklaringen af te leggen. Integendeel, eerste verzoekende partij haar antwoord op de vraag van de PO of ze alle vragen had begrepen had, luidde immers duidelijk als volgt: *“Ja. Fantastisch. Goed”*. Toen de PO haar vervolgens vroeg of zij de tolk goed had begrepen, gaf verzoekende partij wel expliciet aan dat ze een welbepaalde vraag die drie keer gesteld was geweest (- eerste verzoekende partij merkte dus zelf op dat de vraag al drie maal werd gesteld, en niet de interviewer, zo blijkt uit het verhoorverslag-) niet goed had begrepen. De PO reageerde hier meteen op door die vraag opnieuw te herformuleren en ditmaal nog iets uitgebreider en ruimer geschetst. Wanneer eerste verzoekende partij nadien opnieuw de vraag werd gesteld of ze nu (wel) alle vragen had begrepen, antwoordde ze bevestigend: *“Ja. Ik denk van wel, ja.”* en beantwoordde zij ook de vraag of ze de tolk had begrepen positief bevestigend met *“Ja.”* (Gehoorverslag CGVS 27 mei 2016, p. 12 en 13).

Uit de verslagen van eerste verzoekende partij haar gehoren in het kader van onderhavige asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij niet in staat was haar relaas naar voor te brengen, niettegenstaande zij wel melding heeft gemaakt van het feit dat zij onder invloed was van medicatie, haar advocaat geweest heeft op het feit dat hij de vorige keer verteld had dat verzoekende partij aan een zware PTSD leed, en

het medisch attest van psychiater Dr. T.O. d.d. 7 oktober 2016 (onder andere) stelt dat verzoekende partij *“ook kinderlijk, naïef en er (...) duidelijk cognitief verval is”*.

Er kon en kan dan ook, gelet op het voorgaande, wel degelijk rekening worden gehouden met (het verslag van) eerste verzoekende partij haar verklaringen afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 27 mei 2016 in het kader van onderhavige asielaanvraag.

Op grond van eerste verzoekende partij haar verklaringen naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, kon door de commissaris-generaal correct worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij haar verklaringen op verschillende essentiële punten betreffende de kern van haar relaas danig afwijken van en in strijd zijn met de verklaringen die ze eerder bij haar eerste asielaanvraag aflegde. Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen de dienaangaande in de bestreden beslissingen opgenomen contradicties en ze bieden er geen aannemelijke verklaring voor. Bovendien, en in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken voor te houden, door ter zitting te argumenteren dat zij het niet eens zijn met de gang van zaken waarbij het Commissariaat-generaal eerst de zoon heeft ondervraagd en dan tegenstrijdigheden heeft gezocht tussen de verschillende verklaringen en dat die tegenstrijdigheden geenszins zouden kloppen, wordt er in de bestreden beslissingen nergens melding gemaakt, laat staan expliciet van eventuele incoherenties of tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van derde verzoekende partij en die afgelegd door haar ouders, eerste en tweede verzoekende partij. Er wordt in de beslissingen ten aanzien van laatstgenoemden genomen gewezen op tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in de (opeenvolgende en onderlinge) verklaringen van eerste verzoekende partij, vaststellingen die door de verzoekende partijen hoe dan ook niet worden ontkracht of weerlegd.

In de bestreden beslissingen wordt nergens uitdrukkelijk gesteld dat, gelet op het neergelegde vonnis, eerste verzoekende partij zou hebben gelogen over de zaak aangezien ze blijkens de inhoud van het vonnis wel degelijk aanwezig zou zijn geweest tijdens de behandeling van de zaak. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat eerste verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte vonnis gemanipuleerd is en de in het vonnis vermelde informatie foutief zou zijn. Verzoekende partijen brengen hoe dan ook geen concrete en valabele elementen aan die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen op grond waarvan op pertinente wijze wordt geoordeeld dat hun zoektocht naar bescherming naar aanleiding van het mesincident van november 2002 vergeefs zou zijn geweest, dat zij naar aanleiding van hun problemen met R. door de Kosovaarse autoriteiten onheus zouden zijn behandeld en dat zij bijgevolg in Kosovo over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden beschikken. In dit verband kan overigens ook verwezen worden naar de beslissing van de Commissaris-generaal naar aanleiding van de eerste asielaanvraag waar ook toen werd vastgesteld dat eerste en tweede verzoekende partij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de problemen die zij kenden met de belagers van eerste verzoekende partij geen of onvoldoende beroepen konden doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten. Eerste verzoekende partij had naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag ook niet aannemelijk gemaakt dat zij problemen zou gekend hebben met de Kosovaarse autoriteiten. In beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal naar aanleiding van de eerste asielaanvragen werd de afstand van beroep vastgesteld (arresten nrs. 72 726 en 72 727)

De Raad wijst er voorts op dat eerste verzoekende partij haar (ernstige)psycho-medische problemen niet in twijfel worden getrokken, doch verzoekende partijen werpen geen ander licht op de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat uit niets blijkt dat eerste verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet opnieuw toegang zou kunnen krijgen tot de Kosovaarse gezondheidsinstellingen.

De verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het beknopt herhalen van hun relaas en van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 18 augustus 2016 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen eerste en tweede verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, en blijkt niet dat derde verzoekende partij

redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. -M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS